

кремови, десетина дванадесетъ Французы за свидѣтельство и като служителъ единъ кардиналъ подкупенъ отъ Шатильона, когато архіепископътъ ся отрече да ся намѣси въ тѣзи безчестни работѣ.

Тамо напomniaхъ на момѣтъ че оженваніето ѝ е спасеніе за бащѣ ѝ.... Благословихъ прѣстенытъ на вѣчното свержваніе, и когато сърдцето ѝ чрѣзъ всичкытъ си тупанія выкаше *не*, слѣдъ единъ минутъ щѣхъ да изкубятъ изъ устата ѝ чрѣзъ страхътъ невращающото *ей*, — когато тежкѣ топотъ отъ стапки и ужасителенъ звекъ отъ оржія поклатихъ мѣнастырьтъ и прѣсякихъхъ жъртвѣтъ.

То бѣше Пузолянката съ воинството Аннезово и Лузарово.

Още една минута, и щѣхъ безъ врѣме да стигнѣтъ.

— Маріе Аркска! повыка единъ гласъ, който момата позна — Марія Аніелова, вдовицата на рыбаля простира прѣстѣпленіето си да ти донесе избавленіе.

И изящната жена, като бѣше досущъ изнемощѣла, паднѣ на колѣнтѣ върху прагътъ на прихрамѣето, когато Аннезо и Лузаръ, съ обнаженны саби наобыколихъ прѣвосвященника, французытъ и ново-брачнытъ.

Напраздно прѣвосвященникътъ призоваваше священството си и пригнѣщаше жъртвенникътъ, напраздно Шатильонъ ся заперяше (протестираше), бесѣдоваше народно, заплашваше, умоляваше. Навчасъ, прѣвыйтъ избльскахъ отъ святыи жъртвенникъ, вторыйтъ го обезорѣжихъ и го връзахъ а Марія Аркска, свободна и весела, прѣдадохъ ѣѣ на Пузолянкѣтъ, която съживена отъ слъзы на радость, дигнѣ ся съсъ силѣ по горѣ отъ чловѣческѣ и ѣѣ пригнѣръѣ въ обѣтіята си.

И прѣзъ вечерѣтъ на истый день двѣ жены, навезены на бързѣ ладіѣѣ, управлявана отъ вѣренъ весляръ, оставихъ Неаполь и прибѣгнѣхъ на Амалфію, въ малѣѣѣ Мазаніеловѣѣ кѣщицѣѣ.